వెండితెర సాక్షిగా

- జీడిగుంట రామచంద్రమూర్తి

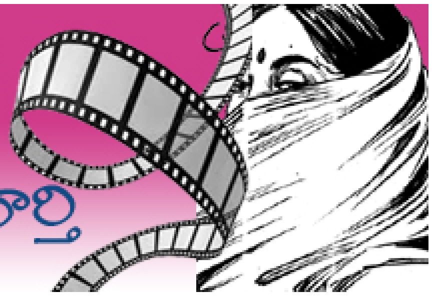

(ప్రారంభం)

మనుషులు రెండు రకాలు.

"డబ్బు సంపాదించుటెట్లు?" అని రాత్రింబగళ్ళు జుట్టు పీక్కుంటూ ఆలోచించే టైపు మనుషులు మొదటిరకం.

"సంపాదించిన డబ్బు ఖర్చు చేయుటెట్లు?" - అని అల్లాడిపోయే అదృష్టవంతులు రెండోరకం.

మొదటి రకం మనుషులు ఈ దేశం నిండా ఉండచ్చు.. కానీ రెండో టైపు వాళ్ళు మాత్రం హైదరాబాదు, మదరాసు, బొంబాయి వంటి మహానగరాల్లోనే ఉన్నారు, ఉంటారు. ఈ బాపతు మనుషులు పరిశ్రమలు స్థాపించో, వ్యాపారాలు సాగించో రెండుచేతులా సంపాదించి పోస్తుంటారు. వాటిలో నాలుగురాళ్ళు లాభం వస్తే ఆ లాభాలతో మళ్ళీ మరో ఇండస్ట్రీయో, బిజినెస్సో ప్రారంభిస్తారు. అలా అలా అల్లుకుపోయి బిర్లా టాటాల లెవెల్లోకి ఎదిగిపోతారు.

అయితే పెట్టుబడి లేకుండా పెద్దపెట్టున డబ్బు సంపాదించే మార్గాలు కూడా కొన్ని ఉన్నాయి. 'సినీ నటజీవితం' ఈ కోవలోకే వస్తుంది. ఎటొచ్చీ 'టాలెంటు'ండాలి. ఈ టాలెంటు కూడా అనేకరకాలు. ఆడవారికో రకం. మగవారికో రకం. ఎవరికివారు ఆయా రకాల 'టాలెంటు'ను ప్రదర్శించి హీరోకానీ హీరోయిన్ కానీ అయిపోతే ఇక డబ్బే డబ్బు.

దూరం నుంచి చూస్తే కొండలన్నీ నున్నగా కనిపిస్తాయి. అట్లాగే బయటనుంచి చూసేవారికి సినీనటుల జీవితం స్వర్గసీమలా కనిపిస్తుంది. రంగుల హరివిల్లనిపిస్తుంది.

కానీ అందరి జీవితాలూ అక్కడ వడ్డించిన విస్తళ్ళు కావు. అదృష్టదేవత కొందర్నే వరిస్తుంది. వాళ్ళు బస్సు కండక్టర్లే కావచ్చు. టైలర్లే కావచ్చు. సినిమా హీరోలై లక్షలు సంపాదించగలుగుతారు. ఒకప్పుడెప్పుడో కొంతమంది ఆ బాపతు హీరోలు లక్షలు సంపాదించినా లక్ష్యం లేకుండా ఖర్చుపెట్టి తమ చివరి రోజుల్ని లక్షణంగా గడపలేకపోయారు. వదిలెయ్యండి... కానీ వాళ్ళ చరిత్రలు చదివిన ఈనాటి హీరోలు 'ముందు జాగ్రత్త చర్యలు' తీసుకుని మందుక్కూడా 'కానీ' ఖర్చుపెట్టకుండా - అన్నింటికీ 'ప్రొడ్యూసర్'కే వేస్తారు. వాళ్ళ భోజనానికి వాళ్ళు ఖర్చు పెట్టరు. వాళ్ళ బట్టలకి వాళ్ళు ఖర్చు చేయరు. వాళ్ళ దారిఖర్చులకు వాళ్ళు జేబులో చెయ్యి పెట్టరు. అట్లా పొదుపు చర్యలు పాటించి సంపాదించుకుంటున్న డబ్బంతా రకరకాలుగా 'మంచి' పనులకోసం ఇన్వెస్ట్ చేస్తూంటారు. వాళ్ళ సంగతి మనకొద్దు. హీరోయిన్ల సంగతి చూద్దాం. అసలు హీరోయిన్ కావాలంటే అదృష్టం ఉండాలి. టాలెంటు ఉండాలి. ఆ పైన ఇంకా 'చాలా' ఉండాలి. హీరోయిన్ ముద్ర వేయించుకుంటే 'పదేళ్ళ బిజీ' గ్యారంటీ.

ఒక నటి 'మహానటి'గా ఎదగాలంటే - ఎంతో తాపత్రయపడాలి. కొందరైతే ఈ తాపత్రయంలో భాగంగా 'దేని'కైనా రెడీ అయిపోతారు. మనసుని చంపుకుంటారు. శరీరాన్ని అంకితం చేస్తారు. వెండి తెరమీద వెలగాలనే క్రేజు, కీర్తీ, డబ్బు కాంక్షా వారిచేత

ఎలాంటి పనైనా చేయిస్తుంది. ఒక్కసారి మెట్లన్నీ ఎక్కేసి పై అంతస్తు చేరిపోతే గొడవ ఉండదు. అపుడు ఎలాంటివాళ్ళనైనా - తామే 'డిక్టే 'ట్ చేయగలిగే పరిస్థితిని అందుకోవచ్చు.

కానీ అందరికీ ఈ అవకాశం దొరకదు కాక దొరకదు. ఇదొక మత్తు. ఇదొక కలల ప్రపంచం. ఈ కలల ప్రపంచంలో కాలుపెట్టి - జారిపోయి - కరిగిపోయి - తమ జీవితాన్ని నాశనం చేసుకునే సోదరీమణులు ఎందరో ఉన్నారు.

అలాంటి వారి జీవిత గాథల్ని కొన్ని ఆ నోటా ఈ నోటా విన్నవే అయినా - వాటిని పరిశోధించి ఆయా తారల్ని స్వయంగా కలుసుకుని - వారి అనుభవాల్ని ముఖతః తెలుసుకుని, వాటిని యధాతథంగా మీ ముందుంచుతున్నాను.

అయితే అలాంటి వారి బ్రతుకుల్ని బట్టబయలు చేసి - వారిని అవమానాలకు గురిచేయాలని నా ఉద్దేశ్యం కాదు. వెండితెర మీదకు ఎక్కి వెలలేని సంపాదననీ, వేనోళ్ళ పొగడ్తల్నీ పొందాలని ఆశపడే అమ్మాయిలకు - ఆ వెండితెర వెలుగు జిలుగుల వెనుక ఎంతటి గాడాంధకారం వ్యాపించి ఉంటుందో తెలియ చెప్పాలనే ఈ చిన్న ప్రయత్నం. అందుకే ఈ యధాతథ గాథల్లో అసలు పేర్లు మాత్రం ఇవ్వకుండా - అలాంటి వారి బాధామయ జీవితాలకు సానుభూతిగా ఈ కథలు మీకందించటం జరిగింది.

ఇదిలా రూపుదిద్దుకోడానికి కారకులు 'సితార ' పత్రిక అసోసియేట్ సంపాదకులు శ్రీ శ్రీకంఠమూర్తిగారు. తమ పత్రిక కోసం ఈ పరిశోధనాత్మక రచనలు చేయమని, కోరటంతోబాటు అందుకు తగిన సహాయ సహకారాన్ని కూడా అందించారు. అందుకు వారికీ, వారి సిబ్బందికీ కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటున్నాను.

'సితార 'లో ప్రచురించబడుతున్న సమయంలోనే ఈ 'కథలు ' చదివి వీటిని 'పుస్తకరూపం 'లో తీసుకురమ్మంటూ - భుజం తట్టి ప్రోత్సహించిన ప్రముఖ పాత్రికేయులు, నిర్మాత శ్రీ వాసిరాజు ప్రకాశంగారి సహృదయతను ఎప్పటికీ మర్చిపోలేను.

అలాగే ఈ రచనలన్నీ చదివి తన అమూల్యమైన అభిప్రాయాన్ని అందించిన మిత్రులు శ్రీ జంధ్యాలగారికి నా హృదయపూర్వకమైన కృతజ్ఞతలు అందచేస్తున్నాను.

ఈ రచనలు సితారలో 20 వారాలపాటు ధారావాహికంగా ప్రచురణయిన సందర్భంగా ఎందరో పాఠకులు అభిమాన పురస్సరంగా - శీర్షికను మెచ్చుకుంటూ, ఉత్తరాలు రాశారు. వారికి కూడా ఈ సందర్భంగా కృతజ్ఞతలు తెలుపుకోవటం నా కర్తవ్యంగా భావిస్తున్నాను.

జీడిగుంట రామచంద్రమూర్తి.

(నవంబర్ 1993)

మోసపోయిన మంజులత

జనవరి 1...

కొత్త సంవత్సర శుభారంభం.

సందడే సందడి.

"అయ్యా! కొత్త సంవత్సరం వచ్చిందని మురిసిపోకండి. మీ జీవిత పరిమాణంలో ఓ ఏడాది తరిగిపోయిందని ఆలోచించండి" అని వేదాంతులు చెప్పే సత్యాన్ని ఆఫ్టరాల్ కింద తీసిపారేస్తారు.

'జానేదేవ్ - పోతేపోనీ ' అనుకుంటారు.

ప్రతి మనిషీ తన ముఖంలో కొత్త ఉత్సాహాన్ని పూసుకుంటాడు. మనసులో సరికొత్త కోరికల్ని రాసుకుంటాడు.

కొత్త సంవత్సరం తనకు శుభప్రదంగా శోభాయమానంగా గడిచిపోవాలని కోరుకుంటాడు.

కొత్త సంవత్సరంలో చాలామంది ప్రతిజ్ఞలూ, ప్రమాణాలూ కూడా చేసుకుంటారు.

"రేపటి నుంచీ సిగరెట్టు కాల్చనుగాక కాల్చను" అంటూ డిసెంబర్ ముప్పయ్యొకటోతేదో అర్ధరాత్రివేళ - సిగరెట్టు పెట్టెలో ఉన్న ఆఖరి సిగరెట్టును ఆఖరిదాకా కాలుస్తూ పక్కనున్న అర్ధాంగికి ప్రమాణం చేస్తాడు ఓ మొగుడు.

'అంటే రోజుకి ముప్పయ్ రూపాయలు మిగుల్తాయి. నెలకు తొమ్మిదివందలు.. ఏడాదికి ఎంతలేదన్నా పదివేల రూపాయలన్నమాట. ఆ లెఖ్ఖన ఏటా నీకో నాలుగు కాసుల బంగారం వస్తుంది' - అంటూ అర్ధాంగిని దగ్గరకు తీసుకుని - గుండెలకు హత్తుకుని చెవిలో చెప్తాడు. ఆ ఇల్లాలికి చెవిలో మాటలు అమృత ప్రాయమవుతాయి. 'ఫ్లాష్ ఫార్వర్డ్'కి వెళ్ళిపోతుది. తనను తాను వంటినిండా బంగారు నగలతో ఊహించుకుని భర్త కౌగిట్లో కరిగిపోతుంది.

డిశంబరు ముప్పయ్యొకటో తేదీ అర్ధరాత్రి పన్నెండింటిదాకా ఫ్రెండ్సుతో తాగి - అందరికీ 'హేపీ న్యూయిర్' చెపి - అర్ధరాత్రి దాటాక తూలుతూ ఇంటికొచ్చి - భార్యామణికి కూడా 'విష్‌యూ హ్యాపీ న్యూయియర్' అని మొగుడుగారు చెప్పినప్పుడు - 'ఏవండీ! ఈ కొత్త సంవత్సరంలో నైనా మీరీపాడు అలవాటు మానేయండీ' అని అర్థిస్తుంది. ఆ మైకంలో 'ఆల్‌రైట్' - అని వరం ఇచ్చేస్తాడు. తన జీవితంలో కొత్త వెలుగులు ప్రసరించబోతున్నాయని ఆ మహా ఇల్లాలు మురిసిపోతుంది. సరిగ్గా గత సంవత్సరం డిసెంబరు ముప్పయ్యొకటోతేదో అర్ధరాత్రి వేళ కూడా 'ఆయనగారు' అలాంటి ప్రతిజ్ఞ చేశారన్న విషయం మరిచిపోతుంది.

మర్నాడు పొద్దున్నే డైరీలో - తన భర్త తనకు ప్రసాదించిన వరం గురించి ఓ లైను రాసుకుంటుంది.

అసలు డైరీలకీ - కొత్త సంవత్సరానికీ లింకుంటుంది. కొత్త సంవత్సరం ఇంకా వారం పదిరోజుల్లో వస్తుందనగానే కొత్త డైరీల కోసం చాలామంది తహతహలాడిపోతారు. అదృష్టవంతులు కొంతమందికి చాలా డైరీలు ఉచితంగా వస్తాయి. వాటినన్నింటినీ ఏం చేసుకోవాలో తెలియక చాకలిపద్దులు రాసుకోటానికీ, పిల్లల హోం వర్కు లెఖ్ఖలు చేసుకోటానికి ఉపయోగించేస్తుంటారు.

ఆ బాపతు అదృష్టానికి నోచుకోని వాళ్ళు - పాతికో ముప్పయ్యో పోసి మార్కెట్టులో కొనుక్కోవాల్సిందే. డైరీలు దైనందిన జీవితంలో చాలా ముఖ్యపాత్రను వహిస్తుంటాయి. వాటిని ప్రజెంట్ చేసి - తమ తమ పనుల్ని సానుకూల పరుచుకునే ప్రబుద్ధులు ఈ సీజన్‌లో చాలామంది తారసపడతారు. ఎదుటివాడి దగ్గర కప్పు కాఫీ తాగినా అది 'లంచం' అయిపోతుందని భావించే గొప్ప స్ట్రిక్టు ఆఫీసరు కూడా 'డైరీ' అనేసరికి పడిపోతాడు. ఎదుటివాడిచ్చిన డైరీని చిరునవ్వుతో తీసుకుని 'థాంక్స్' చెప్తాడు. ఆనక ఆ డైరీ ఇచ్చిన పెద్దమనిషి - "అయ్యా! మా కాంట్రాక్టు సంగతి తమరు చూడలేదు" అనగానే "అలాగా! అయామ్ వెరీ వెరీ సారీ!" అంటూ నొచ్చుకుని, సదరు ఫైలు అర్జెంటుగా తెప్పించి, అతని ముందే సంతకం చేసి, ఆర్డరు చేతికిస్తాడు.. సాక్షాత్తూ నిలువెత్తు వెంకటేశ్వర స్వామి అభయహస్తంతో చూస్తున్న రంగుల కాలెండరుకు లేని పవరు - చిన్న 'డైరీ'కుంటుంది.

'డైరీ రాయటం ఒక ఆర్టు' అన్నారు వెనకటికెవరో. ఆ మాట చెప్పిన అనుభవజ్ఞుడికి చెయ్యెత్తి దణ్ణం పెట్టాలి. ఎందుకని అడగండి - మనవి చేస్తాను.

డైరీల్లో చాలా సందర్భాల్లో ఉన్నదున్నట్టు రాసుకుంటే కొంపకొల్లేరైపోతుంది. శ్రీవారికెప్పుడైనా మూడ్ వచ్చి - ఆఫీసు పనిమీద టూర్ వెడుతూ - వెంట ఆడ సెక్రెటీ అంబుజాక్షిని - 'కంపెనీ కోసం' తీసుకెళ్ళాడనుకోండి. ఆ విషయాన్ని విపులంగా డైరీలో రాసుకుంటే ఏదో ఒకనాడు వారి కాపురం కూలిపోవటం ఖాయం. కనక సదరు విషయాన్ని వేరే పద్ధతిలో కేవలం తమకు మాత్రమే అర్థమయ్యే 'కోడ్'లో రాసుకోవాలి. ఎప్పుడైనా పాత డైరీలు తిరగేసినపుడు - ఆ 'కోడ్' భాషని - 'డీకోడ్' చేసుకుని - పాత జ్ఞాపకాల్ని నెమరు వేసుకోవచ్చు.

డైరీకి - కొత్త సంవత్సరానికీ ఎలాంటి దగ్గర సంబంధం ఉందో, సినిమా తారకీ డైరీలకీ అంతటి అవినాభావ సంబంధం ఉంది.

బిజీ ఆర్టిస్టులు - తమ డైరీలు చూసే 'డేట్స్' ఇస్తూంటారు నిర్మాతలకి. అందులో కూడా కొన్ని గమ్మత్తులు చేస్తూంటారు. ముందుగా పేజీలన్నీ - సరదాగా నింపేసుకుంటారు. ఆ పిమ్మట ఎవరైనా ప్రొడ్యూసర్ సదరు ఆర్టిస్టు దగ్గరకొచ్చి 'డేట్స్' కావాలంటే - "అయ్యో! వేరే ప్రొడ్యూసర్‌కి ఇచ్చేశానే?" అంటూ ఓ 'పొడి' వేస్తారు. పాపం ఆ ప్రొడ్యూసర్ అలవాటు కొద్దీ బిక్కమొహం పెడతాడు. "ఎలాగైనా ఎడ్జస్ట్ చెయ్యాలి. ఆ వేషం మీరు వేస్తేనే బావుంటుంది" అంటూ బ్రతిమాలుకుంటాడు. "ఆల్‌రైట్! మీరు మరీ బలవంతం చేస్తున్నారు కనుక ఎలాగో అలా ఎడ్జస్ట్ చేస్తాన్లెండి" అంటూ ఫోజు పెడతారు. తద్వారా రెమ్యునరేషన్ పెంచుకుంటారు. ఇవన్నీ నిర్మాతలకు అనుభవైకవేద్యాలే.

ఎగురగలిగే సామర్థ్యాన్ని కలుగచేసే రెక్కలు జ్ఞాపకాలైతే ఆ జ్ఞాపకాల్ని ఆ జ్ఞాపకాల్ని మనసు తెరపై ప్రతిబింబించేవి డైరీలు. కొన్ని జ్ఞాపకాలు గులాబీ పువ్వులై గుండెల్ని తాకితే మరికొన్ని జ్ఞాపకాలు ముళ్ళల్లా కళ్ళల్లో గుచ్చుకుంటాయి. కన్నీళ్ళు పెల్లుబికి వస్తాయి.

మూత ఊడిపోయిన ట్రంకు పెట్టెల్లో భద్రంగా ఉన్న డైరీని అప్పుడప్పుడు తెరిచి చూసుకుని - అలాగే కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంటూంటుంది మంజులత.

ఆ డైరీ కొత్తదికాదు. మహాపాతది. సుమారు ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం నాటిది.

మదరాసు మీనంబాకం దగ్గర్లో ఉన్న ఓ మురికివాడలో మంజులత నివాసం. ఆమె తండ్రి ముత్తుస్వామి అప్పట్లో - అంటే ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం ఓ ప్రముఖ నటి దగ్గర కారు డ్రైవరుగా పనిచేసేవాడు. ఓసారి ఆ ప్రముఖనటి నటిస్తున్న చిత్రం తాలుకు షూటింగ్ జరుగుతోంది.

"నేనూ షూటింగ్ చూస్తాను. తీసుకెళ్ళవా?" అని అడిగింది మంజులత తన తండ్రిని.

ఆమె ముచ్చట తీర్చాలనుకున్నాడు ముత్తుస్వామి. కూతుర్ని షూటింగ్‌కి తీసుకెళ్ళాడు. ఆ చిత్రంలో హీరోయిన్ వేషం వేస్తున్న ప్రముఖ నటికి తన కూతుర్ని పరిచయం చేశాడు.

"ఏం చదువుతున్నావ్?" అడిగింది హీరోయిన్.

చెప్పింది మంజులత. ఆ తర్వాత మంజులత కూడా హీరోయిన్‌ని ఎన్నో ప్రశ్నలడిగింది. ఆవిడగారు విసుక్కోకుండా అన్నింటికీ సమాధానాలు చెప్పింది.. ఆ ఒక్కరోజులోనే వాళ్ళిద్దరి మధ్యా అభిమానం పెరిగింది.

"అప్పుడప్పుడు వస్తూండు" అని చెప్పింది హీరోయిన్. మంజులతకు అపరిమిత ఆనందాన్ని కలిగించింది.

స్కూలుకి శెలవులున్నప్పుడల్లా ఆ హీరోయిన్ ఇంటికి వెళుతూండేది మంజులత. కొన్ని నెలల వ్యవధిలోనే ఆ ఇంట్లో ఒక మనిషిగా మారిపోయింది. పుట్టింది పేదకుటుంబంలో అయినా, పెరిగింది అర్థాకలితోనైనా హీరోయిన్‌తో పరిచయం పెరిగాక నెమ్మది నెమ్మదిగా విలాసవంతమైన జీవితానికి అలవాటు పడసాగింది. దాంతో చదువు వెనకపడింది. స్కూలు ఫైనలు పరీక్ష ఫెయిలయింది.

పరీక్ష తప్పినందుకు మంజులత కంటే, ఆమె తండ్రి ఎక్కువ బాధపడ్డాడు. ఓరోజు హీరోయిన్ షూటింగ్ పూర్తిచేసుకుని కార్లో ఇంటికి తిరిగివస్తున్నప్పుడు యధాలాపంగా ముత్తుస్వామి తన కూతురి ప్రస్తావన తెచ్చాడు.

"పరీక్ష పోయింది. ఇక ఎలాగూ కాలేజీలో చదివే అవకాశం లేదు. ఏదైనా మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళిచేయాలనుకుంటున్నానమ్మా!" అన్నాడు. అతని ఆలోచన హీరోయిన్‌కి అంతగా నచ్చలేదు.

"ఈ రోజుల్లో ఆడపిల్లలు కూడా బాగా చదువుకోవాలయ్యా! ఒక్కసారి పరీక్ష పోయిందని నిరుత్సాహ పడితే ఎలా? ప్రయివేట్‌గా చదివించు. ఇంట్లో ఖాళీగా కూర్చోపెట్టక నా దగ్గరకు పంపించు. నేనెలాగూ ఓ అసిస్టెంట్‌ని పెట్టుకోవాలనుకుంటున్నాను. నాతో ఉంటుందిలే. నెలకో రెండువందలిస్తాను" చెప్పిందామె.

ఆమె సలహా ముత్తుస్వామికి నచ్చింది. ఆ మర్నాటి నుంచీ మంజులత ఆ హీరోయిన్‌కి అసిస్టెంట్‌గా మారిపోయింది. ఆవిడగారు షూటింగ్‌కి వెళ్ళేటప్పుడు భుజాన వాటర్ బాటిల్, చేతిలో మేకప్ బాక్స్ పట్టుకుని మంజులత కూడా వెడుతూండేది. రోజులు సాగిపోతున్నాయి.

అది డిసెంబర్ నెల ఇరవైనాలుగో తేదీ. షూటింగ్ జరుగుతున్న సమయంలో ఓ అభిమాని వచ్చి ఆ హీరోయిన్‌కి కొత్త డైరీ ప్రజెంట్ చేశాడు. పక్కనున్న మంజులతకు ఆ డైరీ ఇచ్చేసింది హీరోయిన్. "ఇందులో నువ్వు రాసుకో. నాకు ఇంకా వేరే డైరీలు వస్తాయిలే" అంది.

ఆ మర్నాటినుంచీ మంజులత డైరీ రాయటం ప్రారంభించింది.

ఆ డైరీయే ఇప్పటికీ ఇరవైఏళ్ళు దాటిపోయినా - ఆ పాత ట్రంకుపెట్టెలో భద్రంగా ఉంది.

అప్పుడప్పుడు ఆ పెట్టెలోంచి డైరీ తీసి అందులో తను రాసుకున్న విషయాలు మనసులోనే చదువుకుంటుంది. క్షణంసేపు ఆమె కళ్ళల్లో కాంతి కనిపించినా వెంటనే ఏవో జ్ఞాపకాలు ఆమెను వెంటాడి కన్నీళ్ళు కురిపిస్తాయి.

"మీ కథ తెలుసుకోవచ్చునా?" అని నేను అడిగినప్పుడు ఆమె క్షణంసేపు నా వైపు పరిశీలనగా చూసింది.

"మీకు ఇబ్బందైతే చెప్పొద్దు" అన్నాను.

వెంటనే ఆమె జవాబివ్వలేదు. కాసేపు శూన్యంలోకి చూసింది. పెట్టెలోంచి డైరీ తీసింది.

"నా కథ ఇప్పుడు ఎవరికి చెప్పినా తప్పులేదు. అసలు నమ్ముతారన్న నమ్మకం కూడా నాకు లేదు" అంటూ తన పాత డైరీని నా చేతిలో పెట్టింది.

"అందులో నేను రాసుకున్న విషయాలు చదివితే నీకే తెలుస్తుంది" అంది తలవంచుకుని.

పదిహేను నిమిషాలపాటు ఆ డైరీ చదివాను. కొన్ని విషయాలు ఆశ్చర్యాలు కలిగించాయి. మరికొన్ని బాధ కలిగించాయి.

"మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే - వీటిని పదిమందికీ తెలియజేయవచ్చునా?" అడిగాను.

ఆమె అంగీకరించింది.

"డైరీ చూస్తూండండి. కాఫీ చేసి తెస్తాను" అంటూ మంజులత పక్కగదిలోకి వెళ్ళింది.

డైరీలోని ఒక్కొక్క పేజీ తీసి చదవటం ప్రారంభించాను. మంజులత హ్యాండ్‌రైటింగ్ బాగుంది. కొన్ని తేదీల్లో చాలా విషయలు రాసుకుంది. మరికొన్ని పేజీలను ఖాళీగా వదిలేసింది. అక్కడ తన ఇంటి ఖర్చులకోసం ఎంత డబ్బు వినియోగించింది వివరాలు కూడా ఉన్నాయి.

జనవరి...13...రాత్రి 8...

"సంక్రాంతి పండగ. ఇవాళ మేడంకి షూటింగ్ లేదు. నన్ను పెందరాళే వెళ్ళిపొమ్మన్నారు. ఇంటికొచ్చి భోంచేసి మేట్నీకి వెళ్ళాను. వచ్చేటప్పటికి 'అప్పా' తాగుతూ కనిపించాడు. తాగుడు మానెయ్యమని చెప్పాను. అప్పా పట్టించుకోలేదు."

జనవరి...19... రాత్రి 2..

"పదింటికి ఊటీ చేరుకున్నాం. మేడం పదకొండు గంటల్నించీ షూటింగ్‌లోనే ఉన్నారు. పాట ఒక్క చరణం షూటింగ్ అయ్యేసరికి బాగా పొద్దువాలిపోయింది. మళ్ళీ లొకేషన్ మారింది. హీరో మేడంని లెంపకాయ కొట్టేసీను పెద్ద బంగళాలో తీశారు.

షూటింగ్ పూర్తయ్యేసరికి పన్నెండైంది. మధ్యలో క్యారియర్ భోజనం వచ్చింది. అమ్మగారు, డైరెక్టరు, కెమేరామెన్ కలిసి ఎక్కడికో కార్లో వెళ్ళి భోంచేసి వచ్చారు. నేను ప్రొడక్షన్ వాళ్ళతో భోజనం చేశాను.''

జనవరి 20.... రాత్రి 12...

''పొద్దున్నుంచీ వర్షం కురుస్తోంది. డైరెక్టర్‌గారు మేం ఉంటున్న కాటేజ్‌కి ఫోన్ చేసి షూటింగ్‌లేదని చెప్పారు. కాటేజీలోనే ఉండిపోయాం. మధ్యాహ్నం రావుగారొచ్చారు. మేడం డ్రైవర్ని పంపించి కాఫీ తెప్పించారు. నేను వీక్లీ చదువుకుంటూ వేరే గదిలో ఉండిపోయాను. ఒంటిగంటైనా కారియర్ రాలేదు. ఆకలి బాగా వేసింది. రావుగారు త్వరగా వెళ్ళిపోతే మేడం చేత ప్రొడక్షన్ మేనేజర్‌కి ఫోన్ చేయించాలని అనుకున్నాను. రావుగారు వెళ్ళలేదు. ఇద్దరూ ఒకటే కబుర్లు. రెండింటికి మేడం పిల్చారు. బయటకు వెళ్ళి ఏదైనా హోటల్లో భోంచేసి రమ్మన్నారు. రావుగారు నా చేతికి వందరూపాయల నోటు ఇచ్చారు. డ్రైవర్ని పిలిచి అతని చేతిలో కూడా వందనోటు పెట్టారు. కార్లో హోటల్‌కి వెళ్ళి భోంచేశాం. నాకు, డ్రైవర్‌కి కలిపి పన్నెండు రూపాయల బిల్లయింది. బిల్లు నేనే ఇచ్చాను. డ్రైవరు మాటవరసకైనా బిల్లు ఇస్తానన్లేదు. వట్టి కక్కుర్తి మనిషిలా కనిపించాడు. కాటేజీకి వెళ్ళిపోదాం అన్నాను.

''అప్పుడే వెడితే ఎలా? అయ్యగారూ, అమ్మగారూ భోంచేయాలిగా'' అన్నాడు.

ఆ వర్షంలోనే రెండుగంటలపాటు కార్లో ఊటీ అంతా తిప్పాడు. కాటేజికి వచ్చేసరికి చీకటి పడిపోయింది. రావుగారు సోఫాలో నిద్రపోతున్నారు. బల్లమీద డ్రింకు బాటిలు, గ్లాసులూ ఉన్నాయి. లోపల గదిలోకి వచ్చాను. మేడం మంచం మీద నిద్రపోతూ కనిపించారు.

ఏడింటికి రావుగారు లేచారు. ఓసారి మేడంని చూసి ''మంచి నిద్రలో ఉన్నారు లేపకు'' అని నాతో చెప్పి వెళ్ళిపోయారు. మేడం తొమ్మిదింటికి నిద్రలేచారు. ''రావుగారు వెళ్ళిపోయారా?'' అని అడిగారు. మేడం దగ్గరకూడా డ్రింక్ వాసన వచ్చింది. అప్పా దగ్గర కూడా అపుడప్పుడు సరిగ్గా ఇలాంటి వాసనే వస్తుంది. వెళ్ళిపోయి చాలాసేపైందని చెప్పాను. అప్పా అయితే అమ్మ చచ్చిపోయిందన్న దిగుల్తో తాగుతున్నానని చెప్పేవాడు. మేడం ఎందుకు తాగాలి? మేడంకి కూడా దిగులుందా?''

జనవరి ...24.రాత్రి 9...

''ఇవాళ్టితో షూటింగ్ పూర్తయిపోయింది. మూడుగంటలకే డైరెక్టరుగారు 'పేకప్' చెప్పారు. అందరూ షూటింగ్ తొందరగా పూర్తయినందుకు హుషారుగా ఉన్నారు. నన్ను కాటేజికి వెళ్ళిపొమ్మన్నారు మేడం. మేడం షాపింగ్‌కి వెళ్ళి వస్తానన్నారు. నేను కాటేజికి వచ్చేశాను. సోఫాలో నడుం వాల్చగానే నిద్రపట్టేసింది. మళ్ళీ తలుపు చప్పుడైతే హఠాత్తుగా మెలుకువ వచ్చేసింది. 'అమ్మగారు వచ్చేశారు' అనుకుంటూ తలుపు తీశాను. గుమ్మంలో రావుగారి డ్రైవరున్నాడు.

''ఒక్కత్తివే ఉన్నావా?'' అడిగాడు. నాకు భయం వేసింది.

''మేడం వచ్చేస్తారు'' అని చెప్పాను. అతను నవ్వేశాడు.

''నువ్వు పిచ్చిదానివి. అమ్మగారు ఇపుడపుడే రారు. రావుగారి కాటేజీలో ఉన్నారు. ఇపుడేగా మందు మొదలెట్టారు. నేనే అన్నీ సప్లయ్ చేసొచ్చాను. నన్ను రెండు గంటలదాకా రావద్దన్నార్లే. పాపం.... నువ్వొక్కత్తివే ఉన్నావ్ కదా.. సాయంగా ఉందామని వచ్చాను'' అన్నాడు.

అతని చూపులు చాలా అసహ్యమనిపించాయి. కక్కుర్తి మనిషే అనుకున్నాను. ఇలాంటి వెధవ లక్షణాలు కూడా ఉన్నాయన్నమాట.

''నాకేం సాయం అక్కర్లేదు. నేను ఒక్కత్తినీ ఉండగలను'' అని గట్టిగా చెప్పాను. నేనంటే చాలా ఇష్టమని చెప్పాడు.

''అయ్యగారికి చెప్పి నీకు సినిమాల్లో వేషం ఇప్పిస్తాను వేస్తావా?'' అడిగాడు.

''నాకు వేషం వెయ్యాలని ఉంటే మేడంని అడిగినా ఇప్పిస్తారు'' అని చెప్పాను. అతను వినలేదు. పిచ్చివాగుడూ మొదలెట్టాడు.

''మర్యాదగా వెడతావా? ఫోన్ చేసి రావుగారికి చెప్పమంటావా?'' అని బెదిరించాను. వెళ్ళిపోయాడు.

మేడం ఎనిమిదింటికి వచ్చారు. నాతో ఏమీ మాట్లాడకుండా గదిలోకి వెళ్ళి పడుకున్నారు. నేను ఫ్లాస్కులో కాఫీ తీసుకెళ్ళాను.

''ఇప్పుడేం వద్దు. నన్ను లేపకు. పొద్దున్నే మన ప్రయాణం'' అని నాతో చెప్పి నిద్రపోయారు. ఆ తర్వాత డైరీలోని చాలా పేజీల్లో హీరోయిన్‌తో పాటు తను ఏయే లొకేషన్లకి, షూటింగ్‌కి వెళ్ళిందీ, అక్కడ షూటింగ్ ఎలా జరిగిందీ మొదలైన విషయాలే చోటు చేసుకున్నాయి.

ఇంకో పేజీలో తన తండ్రి తాగి డ్రైవ్ చేస్తూ యాక్సిడెంట్ చేసిన వైనం రాసుంది.

జూన్..9...11

ఇవ్వాళ పొద్దున్న మేడం చాలా కోప్పడ్డారు. ''నీ బాబు చేసిన వెధవ పనికి నేను పేపర్లకి ఎక్కాల్సి వచ్చింది'' అంటూ పేపరు నా మొహం మీద గిరాటు వేసారు.

అప్పా చేసింది తప్పే. తాగి ఎందుకు డ్రైవింగ్ చెయ్యాలి? కింద పడినవాడికి తలమీద పెద్ద దెబ్బ తగిలిందట. మాంబళం నర్సింగ్ హోంలో చేర్చారంట. మేడం చెప్పారు.

''వాడు చచ్చిపోతే పెద్ద గొడవవుతుంది. నీ బాబుకి జైలుశిక్ష పడుతుంది. అసలు తాగటమే తప్పు. కేసు పెడతారు'' అంటూ మేడం విసుక్కున్నారు.

''అప్పా ఎక్కడున్నాడు?'' అని అడిగాను.

''ఎక్కడుంటాడు? పోలీస్ లాకప్‌లో ఉన్నాడు. వాడు చేసిన పాడుపనికి ఇవాళ నేను అడ్డమైన వాళ్ళ కాళ్ళూ పట్టుకోవాల్సి వచ్చింది. అప్పుడే పదివేలు ఖర్చయ్యాయి. ఛీ....ఛీ'' అనుకుంటూ మేడం షూటింగ్‌కు వెళ్ళిపోయారు.

నన్ను రమ్మనలేదు.

'భగవాన్! నర్సింగ్ హోమ్‌లో ఉన్నవాడికి ఏమీ జరక్కుండా కాపాడు..'

జూన్..16.. రాత్రి 9...

అప్పాని ఉద్యోగంలోంచి తీసేసారు మేడం. అప్పామీద కేసు ఇంకా నడుస్తోంది. అదృష్టం బాగుండి నర్సింగ్ హోమ్‌లో మనిషి బతికాడు. మూడువేలిస్తే పోలీస్ స్టేషన్ నుంచి కేసు వెనక్కి తీసుకుంటామని నర్సింగ్ హోమ్‌లో ఉన్న అతని తండ్రి చెప్పాడు. మేడంని అడిగితే ఇంకొక్క రాగి దమ్మిడీ కూడా ఇచ్చేది లేదన్నారు. ఇప్పటికే పోలీసులకి, పేపరువాళ్ళకీ బోలెడంత డబ్బు ఖర్చుచేసినట్టు చెప్పారు. ఈ వారం రోజుల్నుంచీ మేడం నన్నసలు షూటింగ్‌కి రమ్మనటంలేదు.

అప్పాతో చెప్పాను. మేడం దగ్గర పని మానెయ్యమన్నాడు. ''నీకు రావాల్సిన డబ్బు తీసుకో'' అన్నాడు.

జూన్.. 17.... రాత్రి 11...

పొద్దున్నే మేడం దగ్గరకు వెళ్ళాను. అప్పటికే మేడం మేకప్‌తో రెడీగా ఉన్నారు. కారుకోసం చూస్తున్నారు. ''నేను కూడా రానా మేడం?'' అడిగాను.

''అవసరం లేదు'' అన్నారు.

ఇంకా కోపం పోలేదు మేడంకి. నేను ఏ తప్పూ చేయలేదు. నామీద మేడంకి ఎందుకుండాలి కోపం? రావుగారికీ, మేడంకీ సంబంధం ఉంది. ఎన్నోసార్లు రావుగారితో కలసి మేడం డ్రింక్ చేశారు. అయినా నేను ఆ విషయాన్ని ఎవరికీ చెప్పలేదు. మేడంకి తలనొప్పిగా ఉన్నప్పుడు ఎన్నోసార్లు నాచేత అమృతాంజనం రాయించుకున్నారు. కాళ్ళు తొక్కించుకున్నారు. ఇంత చేసినా నా మీద ఆవిడగారికి కోపం ఎందుకుండాలి?

''వారం రోజుల్నించీ నన్ను మీరు పిలవటంలేదు. అక్కర్లేకపోతే చెప్పండి. ఇంక మీ ఇంటికి రాను'' అని చెప్పాను.

''నేనే వద్దని చెప్పాలనుకుంటున్నాను. ఇకనుంచి నువ్వు రానక్కర్లేదు'' అంటూ హేండ్ బ్యాగ్ లోంచి డబ్బు తీసి విసురుగా నా చేతిలో పెట్టారు.

మేడం వెళ్ళిపోయేదాకా అక్కడే నిలబడ్డాను. మనసు మార్చుకుంటారేమోనని ఎదురుచూశాను. అసలు నావైపు ఆవిడ చూడనే చూడలేదు. కారు వచ్చింది మేడం వెళ్ళిపోయారు. వెళ్ళేముందు వంటమనిషిని పిలిచి 'తలుపు జాగ్రత్తగా వేసుకో - రోజులు బాగోలేవు' అన్నారు. నాకు ఏడుపొచ్చింది. అప్పా మీద కోపం కూడా వచ్చింది. ఇదంతా అప్పా వల్లనే జరిగింది. మూడువేలుంటేనే కానీ అప్పామీద కేసు పోదు. మేడం ఇచ్చిన డబ్బు లెక్కపెట్టాను. తొంభై రూపాయలున్నాయి. ఈ అయిదు నెలలనుంచీ నేను దాచుకున్న డబ్బు మొత్తం మరో ఏడెనిమిది వందలుంటుంది.

ఈ మాటే అప్పాకి చెప్పాను.

అప్పా తన జేబులో ఉన్న చిన్న పుస్తకం తిరగేసి అందులో ఉన్న ఓ కాగితం చింపి ఇచ్చాడు.

''వెంటనే వెళ్ళి ఈయన్ని కలుసుకో. రెండువేలు అప్పుగా నేను ఇమ్మన్నానని చెప్పు'' అన్నాడు. భోజనం చెయ్యకుండానే తిన్నగా ఆయన దగ్గరకి వెళ్ళాను.

''కవిగారితో మాట్లాడుతున్నారు. కాసేపు కూర్చో'' అన్నాడు బయట ఉన్న నౌకరు. అలా రెండు గంటలు కూర్చున్నాను. తర్వాత నన్ను రమ్మన్నారు.

నేను చెప్పిన విషయాలన్నీ ఆయన శ్రద్ధగా విన్నారు. అంతా విన్న తర్వాత....

''నువ్వు సినీమాల్లో యాక్ట్ చేస్తావా?'' అని అడిగారు. ఆశ్చర్యం కలిగింది. కాసేపు ఆయనవైపు అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయాను.

''అప్పాని అడిగి చెప్తాను సార్'' అన్నాను.

''మీ అప్పాకి నేను చెప్తాన్లే. డబ్బిస్తాను తీసుకెళ్ళు. రేపు మధ్యాహ్నం వస్తే మా డైరెక్టర్ చూస్తాడు'' అన్నారాయన. రెండువేలిచ్చాడు.

''అప్పామీద ఇంక కేసుండదు.''

డైరీలో మరో పేజీ తిప్పాను. ఇంతలో మంజులత కాఫీ కప్పుతో వచ్చింది. ''ముందు కాఫీ తాగండి. తర్వాత చదువుదురుగాని'' అంది కప్పు నా చేతికి అందిస్తూ. డైరీ మూసేసి పక్కన పెట్టాను.

''ఊటీలో ఎవరో రావుగారు మీ హీరోయిన్ దగ్గరకు వచ్చినట్టు రాశారు డైరీలో.. ఆయన ప్రొడ్యూసరా?'' కాఫీ తాగుతూ అడిగాను.

''ఔను. చాలా పెద్ద ప్రొడ్యూసర్ అప్పట్లో.. ఇప్పుడు లేరు. పోయి పదేళ్ళయింది'' చెప్పింది మంజులత.

''అయితే మీకు వేషం ఇస్తానన్న పెద్దమనిషి - అప్పట్లో మంచి వేషం ఇవ్వలేదా?''

''మీరు డైరీ పూర్తిగా చూడలేదన్నమాట!'' అంది నవ్వుతూ.

నా ప్రశ్నకు అది సమాధానం కాదని నాకు తెలుసు. ''ఇప్పుడు అప్పా లేరు కదూ?'' లేడని తెలిసినా అడిగాను.

''లేరు.. నా పెళ్ళి అయిన మూడు నెల్లకే పోయాడు'' మంజులత చెప్పింది.

''మీ ఆయన కూడా మీతో ఉండటం లేదుకదూ?''

''లేదు ఎవత్తెనో పెట్టుకున్నాడు.. అప్పుడప్పుడు వస్తూంటాడు. ''

''మీకు పిల్లలెంతమంది?'' అడిగాను కాఫీ పూర్తయ్యాక.

''ఒక్కడే.. పెట్రోలు బంకులో పనిచేస్తూంటాడు. పెళ్ళి చేయాలి''

''మరి మీ ఆదాయం మీకు బాగా సరిపోతుందా?''

"ప్రస్తుతం ఫరవాలేదు. నెలకు రెండు మూడు సినీమాలు వస్తూంటాయి. ఎక్కువ ఔట్‌డోరే. భోజనం ఖర్చుండదు. పైన రోజుకి వందరూపాయల దాకా వస్తాయి. షూటింగుంటే."

"ఇంతకీ మీకు సినీమాలో వేషం ఇస్తానన్న ఆ ప్రొడ్యూసర్ ఎవరో చెప్పలేదు" మళ్ళీ అడిగాను డైరీ తీసుకుంటూ.

"ఆయన పేరు డైరీలో నేను రాయలేదు. రాయవలసిన అవసరం కూడా కలగలేదు"

"అంటే ఆయన వేషం ఇవ్వలేదా?"

"ఇచ్చాడు. ముందు మంచి వేషం అన్నాడు. దాదాపు హీరోయిన్‌తో సమానంగా ఉండే వేషం అన్నాడు. దానికోసం నన్ను తన చుట్టూ తిప్పుకున్నాడు. నన్ను యూనిట్‌లో వాళ్ళకి పరిచయం చేశాడు. ఆ పిక్చర్ హిట్టవుతే తర్వాత పిక్చర్లో నన్ను హీరోయిన్‌ని చేస్తానని ఆశపెట్టాడు. నేను మనస్ఫూర్తిగా నమ్మేశాను. ఆయనకి పూర్తిగా లొంగిపోయాను."

ఆమె చెప్పటం ఆపి నావైపు చూసింది. ఆమె కళ్ళల్లో కన్నీరు మెరుస్తూ కనిపించింది. కొన్ని క్షణాల తర్వాత మళ్ళీ చెప్పటం ఆరంభించింది.

"షూటింగ్ ప్రారంభమైంది. ఎన్నిరోజులైనా నా వేషం రాలేదు. నా సీన్స్ ఎప్పుడొస్తాయని అడిగాను. కథ మార్చటం వల్ల నా వేషం బొత్తిగా తగ్గిపోయిందన్నారు. చివర్లో ఏదో రెండు డైలాగ్స్ ఉన్న సీన్లో వేషం ఇచ్చారు. అంతే... అడపాదడపా అలాంటి వేషాలే వెయ్యాల్సి వచ్చింది. ఇప్పుడు 'గుంపులో గోవిందా' అన్నట్టు డ్యాన్స్ గ్రూపుల్లో చేస్తున్నాను. రోజులు వెళ్ళిపోతున్నాయి" ఆమె గొంతులో నిరాశ ధ్వనించింది.

ఆమె చెప్పినదంతా విన్నాక - ఇక ఆమె పాత డైరీలోని తక్కిన పేజీలు చూడవలసిన అవసరం లేదనిపించింది.

పాపం..

మంజులత దారుణంగా మోసపోయింది. ఇది జరిగింది ఇవాళా నిన్నా కాదు. ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం ఏనాడో జరిగింది.

అయితే ఇది పాత కథ కాదు. జరిగిపోయినది మాత్రమే కాదు.

జరుగుతున్న కథ. ఈ కథలో ఒకనాటి పాత్రధారిణి మంజులత. కానీ ఇప్పుడు అలాంటివారు ఇంకా ఎందరో. వెండితెర జిలుగు వెలుగుల్లో ప్రకాశించాలని పడరాని పాట్లు పడ్డ ఎందరో సోదరీమణులు - చీకటి జీవితాలు గడుపుతున్నారు. అంతమాత్రం చేత సినీమా జీవితం అపవిత్రమైనదని అనుకోటానికి వీల్లేదు. అలా అనుకుంటే ప్రతిభ గల ఏ ఆడపిల్లా ఈ ప్రపంచంలో అడుగు పెట్టడానికి సాహసం చేయదు.

కానీ అడుగు పెట్టేముందు ఆలోచించటం - ఆపై ఆచితూచి ముందడుగు వేయడం అవసరం.

(పాతికేళ్ళ క్రిందట సితారలో ధారావాహికగా వచ్చిన ఈ కథనాలు
రచయిత ప్రత్యేక అనుమతితో పునర్ముద్రణ)

(వచ్చేనెల మరో కథనం)

Post your comments